

EN LITEN JULEHISTORIE

Tre forsiktige bank på døra, nesten ikke hørbare. Gamle Evensen reiste seg møysommelig, kroppens protester tydet på nært forestående værromslag. Ja ja, så ble det vel kaldere igjen, hva annet kunne man vente. Det var tross alt godt inn i adventstiden.

Utenfor sto tre guttunger i tripp-trapp-høyde, trolig brødre, etter utseendet å dømme.

- Skal du kjøpe lodd? spurte den høyeste, den eldste, han kunne være omtrent 10. Den mellomste holdt fram en bunke med sammenbrettede papirlapper. Den minste – trolig rundt 4-5 år gammel – dro den ene votten kjapt under nesen, ting tydet på at den manøveren hadde han utført flere ganger denne dagen.

- Hvor mye koster det, da? undret Evensen.

- To kroner loddet. Men du får tre for en femmer.

Den eldste kunne tydeligvis litt om salgsteknikk.

- Kan jeg vinne noe fint, da?

Guttene vekslet kjøpe blikk.

- Det er en fruktkurv, sa den eldste, det var han som var salgssjef, skjønte Evensen.

– Men vi har den ikke med oss, altså. Du må få den senere, hvis du vinner.

- Vi ha'kke laga'n enda heller, glapp det fra den minste. Han fikk straks irettesettende blikk fra sine to eldre brødre, og kikket beskjemet ned i bakken.

- Hvem er det til inntekt for, da?

- Hæ?

- Hvem får pengene?

Det spørsmålet kom visst overraskende på dem, for alle tre ble helt stumme, de så fra den ene til den andre før den eldste til slutt stotret fram:

- Det er til noen som trenger dem!

- Er det kanskje til tsunami-ofrene i Thailand, eller orkan-ofrene i Amerika?

- Nei ...

- Foreldreløse barn i Afrika, eller kanskje hjemløse her i Norge?

Nei, det var nok ikke det heller. Guttene ble plutselig veldig urolige, den eldste sto og småsparket på en stein som lå ved inngangsdøra, og som fungerte som dørstopper om sommeren. Den mellomste dyttet borti ham og hvisket noe i rivende fart inn i øret hans, Evensen hørte to ord, "fortelle" og "sant".

Den eldste trakk resignert på skuldrene.

- Jo, det er til søstera våres, nærmest hvisket han. – Hun ble født i går, også har vi ikke penger til julegave til henne, for vi visste ikke at hun skulle bli født enda. Mamma sa at hun ikke kom til å bli født før lenge etter julaften, også ble hun det likevel ...

Fem minutter senere lukket Evensen døra. I handa hadde han ti papirlapper, møysommelig nummererte fra 1 til 9. Den tiende sto det "premi" på. De var blitt dyre, loddene, ti kroner stykket hadde han gitt for dem, og han hadde forsikret ungene om at det ikke var så farlig med den "premin". Han hadde så mye frukt og slikt, så han kom nok ikke til å få spist opp mer, trodde han. Og det hadde jammen vært "premi" nok å se ansiktene til guttungene da han ga dem hundrelappen, og se dem hoppe og danse nedover veien etterpå.

Han kikket i speilet i gangen da han gikk forbi, og nikket et fornøyd "God jul" til seg selv.

Og jammen skimtet han en liten glorie over hodet sitt også, han var iallfall nesten sikker på at det var det det var.